

“Ο ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ” ΓΙΑ ΤΗ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ (του Λεωνίδα Βατικιώτη)

Στην τελευταία, εξαιρετική ταινία του βρετανού σκηνοθέτη Κεν Λόουτς με τίτλο «Ο ιρλανδέζικος δρόμος» ο τίτλος περιγράφει την πιο επικίνδυνη οδό της κατεχόμενης Βαγδάτης που συνδέει το αεροδρόμιο με την πράσινη ζώνη όπου είναι συγκεντρωμένες πρεσβείες,

αμερικανικά στρατόπεδα, κυβερνητικά κτίρια, κ.λπ. «Ο ιρλανδέζικος δρόμος» στη Βαγδάτη ισοδυναμεί με θάνατο γιατί κατά μήκος της σημειώνονται οι πιο συχνές επιθέσεις των ανταρτών εναντίον των κατοχικών στρατευμάτων.

Στα καθ' ημάς «ο ιρλανδέζικος δρόμος» για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης δεν είναι λιγότερο επικίνδυνος καθώς ισοδυναμεί με χρεοκοπία για τη χώρα και φτώχεια για τον πληθυσμό της. Μάρτυρας, η απόφαση της κυβέρνησης της Ιρλανδίας, σε λιγότερο από έναν μήνα μετά την ψήφισή της, να χρηματοδοτήσει τον τραπεζικό τομέα της χώρας με 24 δισ. ευρώ επιπλέον! Ήδη μέχρι στιγμής οι τράπεζες της Ιρλανδίας έχουν πάρει από το κράτος, υπό τη μορφή ρευστού που κατευθύνθηκε στην αναπλήρωση κεφαλαίου των κλυδωνιζόμενων τραπεζών και όχι σε εγγυήσεις, 56 δισ. ευρώ, οπότε τα χρήματα που θα λάβουν συνολικά ανέρχονται σε 70 δισ. ευρώ. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 45% του ΑΕΠ της χώρας, της συνολικής αξίας δηλαδή των αγαθών και υπηρεσιών που παράγει σε ένα χρόνο.

Αν επιχειρήσουμε δε να επιμερίσουμε το ποσό αυτό στα 4,5 εκ. κατοίκων της Ιρλανδίας προκύπτει πως σε κάθε Ιρλανδό

αντιστοιχούν 15.500 ευρώ! Εξ ίσου θεαματικά (για την ακρίβεια, καταστροφικά) θα είναι τα αποτελέσματα που θα έχει αυτή η μεταφορά πόρων από το δημόσιο προς τις τράπεζες και στο δημόσιο χρέος της χώρας. Με βάση τις τελευταίες προβλέψεις, περιλαμβανομένων δηλαδή και των 24 αυτών δισ. ευρώ, το δημόσιο χρέος της Ιρλανδίας θα εκτιναχθεί στο 125% του ΑΕΠ από μόλις 25% που ήταν πριν την κρίση. Να σκεφτεί μάλιστα κανείς πως από τον επονομαζόμενο μηχανισμό διάσωσης ΔΝΤ – ΕΕ στον οποίο προσέφυγε πέρυσι η Ιρλανδία έλαβε 67,5 δισ. ευρώ!

Το κακό δεν σταματάει εδώ για τους Ιρλανδούς. Γιατί, στο ερώτημα αν έστω και με αυτά τα χρήματα λύνεται το πρόβλημα του ιρλανδικού βαθιά προβληματικού χρηματοπιστωτικού τομέα, κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με σαφήνεια. Η απάντηση δηλαδή είναι όχι. Κι αυτό συμβαίνει για δύο λόγους. Κατά πρώτο επειδή τα χρήματα αυτά κρίθηκαν αναγκαία για την αναπλήρωση του κεφαλαίου τεσσάρων τραπεζών μετά την ολοκλήρωση των τεστ αντοχής στα οποία υποβλήθηκαν. Πρόκειται συγκεκριμένα για τις εξής τράπεζες: Allied Irish Bank, Bank of Ireland, Irish Life & Permanent και Educational Building Society. Όπως με την πρώτη ματιά μπορεί να παρατηρήσει όποιος ξέρει τα πρόσφατα ιρλανδικά δράματα, από τις παραπάνω τράπεζες λείπουν δύο, η Anglo Irish και η Irish Nationwide, που έχουν «τσακίσει» το δημόσιο χρήμα την τελευταία διετία καθώς αποτελούν τα σύμβολα του τραπεζικού ναυαγίου. Η πρώτη μόνο από τις δύο έχει πάρει από το ιρλανδικό δημόσιο 29,3 δισ. ευρώ.

Η κυβέρνηση τις άφησε έξω ως προς το παρόν από τα stress test (ανακοινώνοντας πως τα αποτελέσματα γι' αυτές τις δύο θα ανακοινωθούν τον Μάιο) προφανώς, για να μην εκτιναχθεί στα ύψη το νέο «πακέτο διάσωσης» και να μην τους πάρει ο κόσμος με ...τις πέτρες. Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο άπαντες σχεδόν εικάζουν πως δεν πρόκειται για το τελευταίο «πακέτο διάσωσης» των τραπεζών σχετίζεται με τις αλληπάλληλες υποτροπές που έχουν ως τώρα παρατηρηθεί. Ούτε μία, ούτε δύο, αλλά τέσσερις φορές μέχρι τώρα έχουν εγκριθεί ανάλογες χρηματοδοτήσεις, με την υπόσχεση φυσικά κάθε φορά πως πρόκειται για την τελευταία επιχείρηση διάσωσης, πως θα σημάνει την εξυγίανση των

τραπεζών, κ.λπ., κ.λπ. Οπότε, γιατί αυτή να είναι η τελευταία;

Το αποτέλεσμα δεν είναι μόνο η μια ένωση ρευστότητας να διαδέχεται την άλλη, αλλά επιπλέον οι τράπεζες να κλείσουν τις στρόφιγγες της χρηματοδότησης της παραγωγής και του εμπορίου, αρνούμενες να διαχύσουν το ρευστό που συγκεντρώνουν στην οικονομία. «Σχεδόν οι μισές από όλες τις αιτήσεις χρηματοδότησης που έχουν υποβληθεί από μικρο-μεσαίες επιχειρήσεις το πρώτο τρίμηνο του 2011 έχουν απορριφθεί σύμφωνα με την ένωση μικρών επιχειρήσεων», έγραφαν οι Financial Times την προηγούμενη Πέμπτη 7 Απρίλη.

Με αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται ο διπλά καταστρεπτικός τους ρόλος στην οικονομία, καθώς οι τράπεζες δεν «στραγγίζουν» μόνο τους διαθέσιμους πόρους που προέρχονται από τη φορολογία της κοινωνίας και κατ' επέκταση την ρευστότητα, αλλά ταυτόχρονα διοχετεύοντας αυτούς τους πόρους αποκλειστικά και μόνο στις μαύρες τρύπες τους, στέκονται εμπόδιο στην ανάκαμψη της οικονομίας, που προϋποθέτει επαυξημένες τραπεζικές χρηματοδοτήσεις. Προς τι λοιπόν η αθρόα και άνευ όρων χρηματοδότησή τους; Ποιο είναι το όφελος που θα αποκομίσει η κοινωνία με την ολοκλήρωση της διάσωσης τους;

Το ερώτημα προβάλλει πιο επίμονα αν δούμε ότι τα χρήματα που παίρνουν οι ιδιωτικές τράπεζες, οι οποίες πλέον εξελιχθεί από αιμοδότης και αρτηριακό σύστημα, όπως χαρακτηρίζονταν συχνά στο παρελθόν σε κακοήθες μελάνωμα για κάθε ανεπτυγμένη οικονομία, προέρχονται απ' ευθείας από τις τσέπες των εργαζομένων. Σύμφωνα με τους Financial Times της Παρασκευής 1ης Απρίλη (και δεν επρόκειτο για το ψέμα που συνηθίζεται αυτή τη μέρα) από τα 24 δις. ευρώ, τα 17,5 θα προέλθουν από τα αποθεματικά του ασφαλιστικού συστήματος και μόνο τα υπόλοιπα από τις χρηματοδοτήσεις ΔΝΤ – ΕΕ. Αυτό σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι της Ιρλανδίας υποχρεώνονται να αποχαιρετήσουν τις συντάξεις και επίσης την υγειονομική τους περίθαλψη μόνο και μόνο για να στηρίξουν τους κερδοσκόπους των ιδιωτικών τραπεζών! Κι αυτό χωρίς κανένα αντάλλαγμα! Πρόκειται αναμφισβήτητα για μια από τις μεγαλύτερες, πιο εξόφθαλμες και

πιο άδικες ληλασίες κοινωνικού πλούτου που φέρνουν στην επιφάνεια την όξυνση των αντιθέσεων που προκαλούν οι ακολουθούμενες μορφές επίλυσης της κρίσης.

Τεράστια ευθύνη στη συντελούμενη κοινωνική οπισθοδρόμηση έχει και η Ευρωπαϊκή Ένωση. Ποιος ξεχνά τον πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Ζαν Κλοντ Τρισέ, ο οποίος πριν έναν χρόνο, τον Ιανουάριο του 2010, εμφάνιζε την Ιρλανδία για μια ακόμη φορά ως χώρα πρότυπο, καλώντας τους Έλληνες εργαζόμενους να αποδεχθούν τις θυσίες των δικαιωμάτων τους, όπως έκαναν οι Ιρλανδοί, αποδεχόμενοι τις περικοπές; Κι εκείνες τις περικοπές τις ακολούθησαν κι άλλες. Πρόκειται επομένως για μια διαδρομή χωρίς επιστροφή, για ένα δράμα χωρίς τέλος!

Εκ του ασφαλούς έτσι μπορούμε να πούμε ότι ο κόσμος που θα προβάλλει μετά την έξοδο από την κρίση, όταν δηλαδή θα έχουν ολοκληρωθεί τα διάφορα «σχέδια διάσωσης» δεν θα είναι μόνο ένας κόσμος – καρμπόν του προηγούμενου, αλλά πολύ πιο άδικος και κατά συνέπεια πολύ πιο ασταθής...

Λεωνίδας Βατικιώτης

(<http://leonidasvatikiotis.wordpress.com>, tvxs)

(Φωτό:wikimedia)